

De tanden van de draak toont aan dat Hubert Lanssiers met zijn diepmenselijke en kritische aanpak een blijvende, constructieve stroom teweegbracht in het penitentiair systeem van Peru.

Rudy VAN DE VOORDE, directeur-generaal Belgisch gevangeniswezen

Zo lang menselijke wezens andere menselijke wezens zullen gevangen houden, zullen er mannen en vrouwen opstaan die hen enige menselijkheid en waardigheid willen teruggeven. Kunst is daartoe een zeer betekenisvol instrument.

Deze mannen en vrouwen verdienen al onze steun en bewondering.

Olivia VENNET, voorzitter La Ligue des droits humains

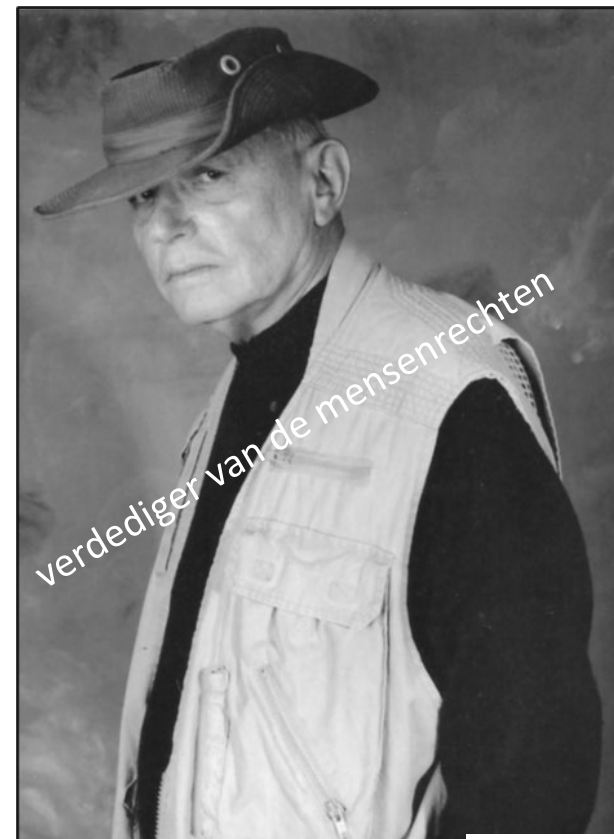
Wanneer het meest menselijke namelijk zijn sociale omgeving hem ontnomen wordt bij wijze van straf, krijgt een gedetineerde terug waarde wanneer hij benaderd wordt als kunstenaar of als kunstminnende betekenisgever.

Hans CLAUS, gevangenisdirecteur, kunstenaar

Hubert Lanssiers

DE TANDEN VAN DE DRAAK

Oproep tot waardigheid voor elk individu

© Estrella Gazit

Art Without Bars

Hubert Lanssiers

herinnert zich van de tweede wereldoorlog vooral de honger en de wrok van zijn moeder jegens de Duitse bezetter, die haar familie had uitgemoord. Geboren in **België** voltooit de auteur in **Frankrijk** zijn studies eerst in het college en later in het seminarie van de Paters Picpussen. Hubert viel reeds als vluchtelingenkind op door zijn vlotte pen.

Zoals Damiaan De Veuster destijds, vertrekt hij vanuit het klooster in Parijs voor zijn eerste missie, met name naar Japan. Op zijn dertigste wordt hij tot priester gewijd in Tokio (1959). Vervolgens engageert hij zich voor een pastorale taak in Peru. Gedurende meer dan veertig jaar is hij

een vurige verdediger van de rechten van het individu,

in het bijzonder van de gedetineerden en hun kwetsbare families. In zijn tijd waren de gevangenen van Lima echte getto's. Door zijn onverschrokken aard bevorderden de Peruaanse autoriteiten hem tot 'aalmoezenier zonder gelovigen' naar hij het zelf verwoordde, dit wil zeggen tot mediator tussen de

terroristen van het Lichtende Pad

en het MRTA (Movimiento Revolucionario Túpac Amaru), die opgesloten waren in zeer beveiligde paviljoenen. Hij combineert dit apostolaat met dat van het onderwijs aan het College van de Paters van de Heilige Harten (Paters Picpussen), aan de

Vrouwenuniversiteit en de Katholiek Universiteit van Peru.

In 1992 wordt H. Lanssiers benoemd tot Voorzitter van de Gouvernemente Comissie voor Dialoog met Organisaties voor de Mensenrechten. Deze groep bekomt de vrijlating van ongeveer

1200 ten onrechte gedetineerde personen.

Tussen 1996 en 1999 vertegenwoordigt hij de President van de Republiek in de ad hoc Commissie voor de Personen ten Onrechte Gedetineerd voor Terrorisme en Landverraad. De organisatie Menselijke Waardigheid en Solidariteit (ADYS), die Padre Lanssiers oprichtte, waakt erover dat men in Peru de

menselijke waardigheid van gedetineerden vrijwaart.

In Europa wordt de boodschap van Padre Lanssiers verspreid door Art Without Bars vzw asbl. Deze Belgische vereniging werkt doorheen haar kunstprojecten aan de re-integratie van personen die gedetineerd zijn in een penitentiare of forensische instelling.

Hubert Lanssiers stierf in Lima in 2006, erg gewaardeerd door alle lagen van de bevolking. Zijn werk voor de rehabilitatie van duizenden gevangenen

door middel van creatieve projecten

behoort vandaag tot het werelderfgoed.

